

Julesøndag

Matthæus 2,13-23

Fortællingen om Jesu fødsel er ikke kun en historie om fryd og gammen. Hyrder med deres dyr og vismænd med deres gaver kommer ganske vist til det nyfødte barn, og der er meget, som er både skønt og stort ved Jesu fødsel. Man forstår, hvorfor Maria gemmer julenat i sit hjerte. Men Josef og Maria vågner snart op til voldsomme trusler: En hersker vil deres barn til livs. Og den lille familie må flygte og bliver flygtninge i et andet land. Julens glædelige begivenhed afløses af flugt og barnemord.

Om end kortfattet er fortællingen dramatisk, og vidste vi det ikke før, så ved vi det nu: Guds søn, som blev født julenat i Betlehem, er født i verden, i en verden, som ligner den verden og den tid, vi lever i. Det er ikke en fantasiverden, en staldidyl med hø og halm, Jesus fødes i. Han fødes her, i en verden med vold og ondskab, med mennesker på flugt.

Jesu forældre flygter over hals og hoved med deres nyfødte barn til Ægypten. En engel siger til dem, at der kan de bo, indtil de engang kan vende tilbage igen, når der er blevet mere fredeligt i deres eget land.

Ægypten er imidlertid ikke et tilfældigt sted. Ægypten er ganske vist et geografisk sted og i julens fortælling et konkret og nærliggende tilflugtssted for den lille familie. Men Ægypten er i en bibelsk sammenhæng også et stærkt symbol: Det var stedet, hvor israelitterne engang havde været slaver. Moses førte med Guds hjælp folket ud fra Ægypten, skilte vandene og fik dem tørskoede over på den anden side, væk fra Ægypten. Nok var patriarken Jakobs sønner endnu tidligere rejst til Ægypten for at få

proviant i dette kornkammerfyldte land, men en flugt til Ægypten er og bliver samtidig en rejse til et land, som minder og erindrer om slaveri, lidelse og død.

Flugten til Ægypten er helt konkret en flugt fra en overhængende fare, en kamp for overlevelse, men den lille families flugt til netop Ægypten er samtidigt på det symbolske plan med at understrege, at Guds søn virkelig er kommet til verden. Jesus tager ophold selv i slaveriets land, hvor så mange israelitter engang sled og led. Mon ikke evangelisten Matthæus også dermed, med sin skildring indirekte vil pege på den vej, som Guds søn skal følge som voksenalderen. Jesus søger ikke sikkerhed for sig selv, men han går ind i verden, lever her hos det bundne folk, hos den udstødte og ildesete. Han er nærværende tilstede i vores voldsramte og dødsmerkede verden. Han skal også selv en dag dø, henrettes på et kors på Golgathas bakke. Opholdet i Ægypten understreger Guds liv i verden. Opholder vi os i mørket, så er han der, og slår vi os ned ved verdens ende, så er han også der.

Den lille familie, fortæller evangelisten, bliver så i Ægypten indtil Herodes er død. De kan derpå vende hjem. De drager fra Ægypten til Nazareth.

Evangelisten Matthæus fortæller, at dermed blev en gammel profeti opfyldt. Det forholder sig imidlertid sådan – mig bekendt - at Nazareth ikke nævnes hos nogen profet i Det gamle Testamente og heller ikke noget andet sted i Det gamle Testamente.

Nazareth var kun en ubetydelig lille flække på Jesu tid. Nazareth er altså i og for sig et ganske vilkårligt sted. Og tak for det. Pointen er igen den samme. Jesusbarnets første tid i livet, som et spædbarn med sin familie på flugt, som flygtning i Ægypten og siden som tømrersøn i den ubetydelige flække Nazareth uddyber og understreger

det under, som skete julenat: Gud er kommet til verden lige her, hvor vi mennesker lever og bor, i denne konkrete og ”almindelige” verden. Amen.

Biskop Elof Westergaard
Korsbrødregade 7
DK-6760 Ribe
eve(at)km.dk